
Válasz Kovács Péternek: az autonómiaharc legfőbb akadályozója maga az RMDSZ

2013. 2. 26.

Kovács Péter, az RMDSZ főtitkára számon kéri Toró T. Tibortól, hogy az Erdélyi Magyar Néppárt elnöke „mit tett az autonómia ügyében?”. Érthető a kínos visszakerdezés, hiszen meg kell próbálnia valahogyan elterelni a figyelmet az RMDSZ jelenlegi kínos téblábolásáról. Válaszképpen csak pusztán néhány tényre emlékeztetnének Kovács Pétert, például arra, hogy Toró T. Tibor volt az egyike azoknak a parlamenti képviselőnek, akik 2004-ben benyújtani merészelték a parlamentben a Székelyföld autonómiastatútumának tervezetét. Beszédes, hogy a betérjesztők – Birtalan Ákos, Kovács Zoltán, Pécsi Ferenc, Szilágyi Zsolt, Toró T. Tibor és Vekov Károly – már akkor is a perifériára szorultak az RMDSZ-ben, többségük pedig ma már a szövetségen kívül tevékenykedik...

De ha már itt tartunk, arra is emlékezhetne Kovács Péter, hogy a tavaly szeptemberben a parlamentben elutasított autonómia-tervezetet is két olyan politikus – Becsek-Garda Dezső és Sógor Csaba – nyújtotta be egyéni kezdeményezésként, akiket nem szokás az RMDSZ-csúcsvezetés által képviselt hivatalos irányvonallal azonosítani. Jelzésértékű az RMDSZ autonómiához való viszonyulásával kapcsolatban, hogy a szövetség vezető honatyái részt sem vettek, vagy kivonultak a szavazásról, sőt, Fekete-Szabó András szenátusi frakcióvezetője egyenesen azt mondta, hogy „nem volt értelme”, hogy az RMDSZ képviselői egyáltalán felszólaljanak a szenátusban a tervezet kapcsán. Történt ez nagyjából akkor, amikor a szövetség csúcsvezetése inkább titkos paktumot kötött a Szociálliberális Unióval a közös kormányzásról, aminek későbbi felrúgása nyomán Kelemen Hunor RMDSZ-elnök kínos magyarázkodásra kényszerült.

De említhetnénk a legújabb fejleményeket is, hiszen a szövetség irányvonalát meghatározó Markó Béla nemrég gyakorlatilag az autonómia ügye mögüli kihátrálás mellett foglalt állást – egy olyan időszakban, amikor a székely zászló körüli botránysorozat révén korábban soha nem tapasztalt érdeklődés mutatkozik a Székelyföld és általában az erdélyi magyar közösség iránt.

Az autonómia felé vezető út valóban hosszú és akadályokkal teli, ahogy Kovács Péter írja, csakhogy amint a fenti példák is mutatják, körül kellene néznie a saját háza táján és észrevennie, hogy a folyamat legfőbb kerékkötői, elmulasztva a bukaresti, kormányzati és parlamenti jelenlétben rejelő, sajnos máig kiaknázatlan képviseleti és érdekérvényesítési lehetőségeket, éppen az RMDSZ-ben munkálkodnak azért, hogy rövid távú önös politikai érdekek mentén a végtelenségig elodázzák vagy megakadályozzák az előrelépést az autonómia ügyében.

És mivel illusztrálható jobban a számító kétszínűség, mint azzal, hogy alig néhány óras eltéréssel Markó Béla az SZKT marosvásárhelyi ülésén megtagadja a székely zászlót, Kelemen Hunor pedig Bukarestben „harcosan” és tüntetően átadja a lobogót a kongresszust tartó Nemzeti Liberális Párt elnökének, Crin Antonescunak?

Továbbá Kovács Péter bukást emleget Toró T. Tibor és a Néppárt kapcsán, viszont afölött nagyvonalúan elsiklik, hogy míg a fiatal Néppárt alig egy éves létezése során gyakorlatilag megduplázta támogatóinak számát, addig az RMDSZ két évtized után a szavazói bázisának

egyharmadra apadásával „dicsekedhet”, és hajszaál híján nem jutott be a törvényhozásba.

Jó lenne, ha ezeken mind Kovács Péter, mind pedig az RMDSZ csúcsvezetői elgondolkodnának, mielőtt más szemében a szálkát keresnék. A Néppárt a rendelkezésére álló eszközökkel próbálja előremozdítani a különböző autonómiaformák elérésének folyamatát, és szomorúnak tartja, hogy az RMDSZ csúcsvezetése nem óhajt élni a számára hozzáférhető eszközökkel: kivonul az autonómiatervezet parlamenti vitájáról, nem vesz részt a demokratikus tüntetéseken, és az autonómiatörekvések szimbólumává vált székely zászló mögül is kihátrál, vagy politikai tőkét kíván belőle kovácsolni.

Király Melinda
az Erdélyi Magyar Néppárt Fehér megyei szervezetének elnöke